

Lluís Montagut Rodríguez: Implicació cívica i esperit crític

En alguna ocasió, amb en Lluís fantasiejàvem amb allò que li escriuria a la premsa en cas d'haver-li de fer una esquila de recordatori. Coses d'amics. La que avui, malauradament, li dedico res té a veure amb la que ell em proposava, totalment esbojarrada, irreverent i impubliable. I és que aquest era un dels seus trets característics, la provocació i probablement siga el concepte amb què molts el vinculen.

Lluís Montagut Rodríguez ha estat, sovint i per a molts, la pedra a la sabata, la peça que no encaixa, la nota discordant. Ha batallat, amb raó o sense, contra qui fos sense mesurar la conveniència, l'oportunitat o la desigualtat en la confrontació, únicament mogut per la força de manifestar el que pensava. Com bé sabem, en la nostra societat no és aquesta una manera de fer usual ni ben vista. I crec que és precisament això i la seua ostentosa vitalitat el que li han conferit el toc especial i singular.

Molts són els adjectius que em vénen al cap en pensar en Lluís (des del coneixement que m'atorguen més de 30

anys de relació i milers d'hores de treballar junts), l'enumeració dels quals és del tot inapropiada en aquest espai. Cadascú que el vulga recordar ara des del seu criteri propi, avalat per una interrelació fonamentada o conjuntural. Les empremtes que deixem en cadascú son, per defecte, subjectives i tindran bàsicament un valor individual.

Però, a banda d'això, en memòria de Lluís, sí que vull destacar dos qualitats que tenen una projecció social i que, per tant, ens haurien d'interessar com a comunitat: d'una banda, la seua implicació cívica i de l'altra, el seu esperit crític. Tot i el seu tarannà individualista, Lluís Montagut es va comprometre amb entitats associatives, culturals i polítiques, on va tindre sempre un paper actiu amb l'objectiu de la defensa de principis i solucions d'abast comunitari. La nostra societat (la tortosina) destaca precisament per un dèficit d'associacions dinàmiques i d'abast representatiu. La seua implicació no fou mai submissa. Una rebel·lia innata el feia ser crític (de vegades, amb acidesa) de les ac-

Lluís va treballar diferents facetes artístiques. Els dibuixos de setmana Santa pertanyen a una Auca que va fer en motiu d'una exposició sobre els Simbols de la Processó que van fer a l'Arxiu. Tamé hi han dos portades dels llibres (un sobre els gegants i l'altre del premi literari que va guanyar), a més la portada del programa de festes de la Cinta de la que va ser autor.

cions, sistemes, persones, tradicions, consignes i "veritats" que ens envolten. Des del seu posicionament de lliurepensador, desaprovava, quan ho

creia així, el que socialment s'estableix per bo i intocable tant en tertúlies radiofòniques com en articles de premsa. Ho feia amb vehemència pe-

Albert Curto Homedes

rò amb un sòlid recolzament d'intel·ligència i informació. Podem entendre que, des de l'òptica individual, hi hagués qui se sentís ferit per les seues diatribes, però, des del punt de vista comunitari, hem d'entendre la seua crítica com l'ajut per avançar i no perpetuar-nos en un model convencional.

És per això que l'aportació de Lluís Montagut (més enllà de la seua faceta com a artista, escriptor, periodista, tertulià o folklorista) quant a la implicació i la crítica social ens haurien de valdre per tindre-li un reconeixement.

Lluís Montagut i la seua dona, Pepita Barbosa, van morir el 26 de febrer passat de la forma que històricament s'ha considerat més tràgica (per no disposar del temps del comiat: la mort sobtada); en el seu cas, per accident de cotxe. A tots dos, el meu comiat juntament amb el meu reconeixement i la meua estima.